

Arrest

nr. 309 976 van 16 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 december 2023 van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 juni 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2022 dient verzoeker voor de derde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader. Deze aanvraag wordt op 6 oktober 2022 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie geweigerd. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 286 861 van 30 maart 2023.

Aan verzoeker wordt op 21 september 2022 een inreisverbod opgelegd voor een periode van drie jaar. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 284 957 van 16 februari 2023.

Op 1 juli 2023 dient verzoeker voor de vierde keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vermeende Belgische vader. Deze aanvraag wordt op 20 december 2023 door de gemachtigde geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan

verzoeker ter kennis gebracht op 2 januari 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.07.2023 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornamen: S. (...) O. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister. (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

ook gekend als:

O. (...) B. (...) S. (...)

O. (...) O. (...) J. (...), Nederlandse nationaliteit, geboren op (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.07.2023 voor de vierde maal gezinshereniging aan in functie van zijn (vermeende) vader, M. (...) F. (...) (RR (O) (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet van 15/12/80.

Er dient in deze aan twee voorwaarden voldaan te worden: om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient een vreemdeling niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State no 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene is tijdelijk van dit recht ontszegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) genomen op 21.09.2022, van 3 jaar en hem betekend op dezelfde datum.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene deze maatregel nagevolgd heeft en het grondgebied heeft verlaten, noch kan blijken dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten, aan het inreisverbod hem betekend op 21.09.2022.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn vader in België woont en hij sinds 10.10.2014 houder is van de Belgische nationaliteit. Het loutere gegeven dat betrokkenes vader in België woont, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.

Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn vader niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval,

Uit analyse van het administratief dossier (lees: verslag van het Departement Werk & Sociale Economie Vlaamse Gemeenschap) blijkt dat betrokkene zich op basis van valse gegevens in België gevestigd hebben. Zijn echte naam zou O. (...) B. (...) S. (...) zijn en hij zou in realiteit 37 jaar oud zijn. Bovendien heeft in het verleden gewerkt bij (...) met adres te (...) onder een andere identiteit: O. (...) O. (...) J. (...) van Nederlandse nationaliteit, geboren op (...) 1986. In elk geval kan uit het geheel van de elementen in het dossier geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en zijn vader waardoor huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de

Raad van State n o 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij de toegang tot de Schengenzone werd ontzegd hetgeen noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"2.1.1.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers aanvraag tot gezinshereniging conform artikel 40ter Vw. niet ontvankelijk zou zijn aangezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 21 september 2022.

Nergens uit het dossier zou blijken dat verzoeker dit inreisverbod heeft nageleefd en het grondgebied verlaten heeft, noch dat hij de opheffing ervan bekomen heeft.

Verweerder is dan ook van oordeel dat een definitief en geldend inreisverbod verhindert dat een latere verblijfsaanvraag, ingediend op het Belgische grondgebied, in aanmerking wordt genomen en dat bij gebreke aan een aanvraag tot opheffing of intrekking ervan, geen verblijfsaanvraag kan worden ingediend.

2.1.2.

Luidens artikel 1, §1, 8° wordt het inreisverbod gedefinieerd als "de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt".

Echter het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn arrest C-225/16 Ouhrami van 26 juli 2017 de draagwijdte van een inreisverbod, opgelegd in uitvoering van de Terugkeerrichtlijn. Meer bepaalde oordeelde het Hof dat de looptijd van een inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de vreemdeling het grondgebied van de lidstaat daadwerkelijk verlaten heeft :

"41. Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht.

42 De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

43 Artikel 3, punt 6, van richtlijn 2008/115 omschrijft „inreisverbod” als „een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”. Laatstbedoeld besluit is in artikel 3, punt 4, van deze richtlijn gedefinieerd als „de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld”.

44 Ingevolge artikel 11, lid 1, van richtlijn 2008/115 gaat het terugkeerbesluit gepaard met een inreisverbod indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

45 Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46 Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47 In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn - blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan - een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 1, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.”

Uit dit arrest blijkt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert eens er gevolg is gegeven aan de terugkeerbeslissing en de betrokkene het Schengengrondgebied verlaten heeft. Dit betekent dat het inreisverbod dat verzoeker betekend kreeg, geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgisch kind.

Immers, doordat verzoeker het Schengengrondgebied op geen enkel moment verlaten heeft sinds hem op 21 september 2022 het inreisverbod betekend werd, kan dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengen en kan verweerder de aanvraag gezinshereniging van verzoeker op grond hiervan niet weigeren.

Dat verweerder dan ook op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan bij de beoordeling van het dossier van verzoeker en hierdoor de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op

een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd werd en tevens een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.3.

Dat verweerder bovendien geenszins op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met alle relevante elementen in het licht van artikel 40ter Vw.

Dat artikel 40ter Vw. het volgende bepaalt :

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. (...)”.

Artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) heeft betrekking op het burgerschap van de Unie (met inbegrip van de rechten en plichten verbonden aan deze hoedanigheid).

Reeds in het arrest Ruiz Zambrano heeft het Hof van Justitie een uitlegging gegeven over de toepassing van het voormelde artikel 20 van het VWEU. Het Hof zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden onzegd.

Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., ptn. 51 en 52; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 63; HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, ptn. 43 en 44). Daarbij heeft het Hof aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het voormelde artikel 20 (HvJ 8 mei 2018 (Grote Kamer), C-82/16, K.A. e.a., pt. 54; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., pt. 76).

Uit de relevante parlementaire voorbereidingen blijkt dat de Belgische wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet (dat in wezen niet verschilt van het artikel 40ter, eerste lid, tweede streepje (oud), van de Vreemdelingenwet) specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof (onder meer in het arrest Ruiz Zambrano) inzake het afgeleid verblijfsrecht dat in bijzondere gevallen ontleend kan worden aan artikel 20 van het VWEU (zie Parl.St. Kamer, 2010- 2011, nrs. 53443/17 en 53-443/18; zie in deze zin ook GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.59.6).

Bijgevolg bestaat er, zowel met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het inreisverbod waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt, een Unierechtelijk aanknopingspunt.

*Aangezien de lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87), dient het voormelde artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden uitgelegd in het licht van artikel 20 van het VWEU. Daarbij moet ook de relevante rechtspraak van het Hof, die een eenvormige uitlegging geeft aan artikel 20 van het VWEU, in acht genomen worden. De nationale rechter moet immers, als gevolg van de in artikel 4, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht.*

*De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift, zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21) (zie RvV, nr. 251.317 dd. 22 maart 2021).*

2.1.4.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat het aan verzoeker betekende inreisverbod van 3 jaar verhindert dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker in aanmerking wordt genomen en deze verblijfsaanvraag bij gebrek aan een aanvraag tot opheffing of intrekking van dit inreisverbod, niet kan worden ingediend.

Dat het Hof van Justitie in het arrest K.A. e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018, nr. C-82/16, nochtans het volgende heeft bepaald :

*“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander middels een geldend inreisverbod de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden.

Dat verweerder in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat het louter bestaan van een gezinsband tussen verzoeker en zijn Belgische ouder niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan verzoeker een afgeleid recht van verblijf toe te kennen, nu er geen bijzondere afhankelijkheidsverhouding zou bestaan.

Dat verzoeker wel degelijk afhankelijk is van zijn vader, nu hij er geenszins in kan slagen om te overleven in Ghana, ook niet als volwassen persoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en dient vernietigd te worden.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker moet worden geweigerd omdat hij het voorwerp uitmaakt van een nog geldend inreisverbod voor drie jaar waardoor hij niet over het recht tot binnenkomst in het Rijk beschikt. Verzoeker betwist niet dat hem op 21 september 2022 een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd, noch dat hij dit inreisverbod nog niet heeft uitgevoerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“§1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

In casu heeft verzoeker voor de vierde keer om gezinshereniging verzocht met zijn vermeende vader van Belgische nationaliteit. De gemachtigde weigert echter aan verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen omdat, om tot een dergelijk verblijf te worden gemachtigd, de vreemdeling tevens over het recht tot binnenkomst in het Rijk moet beschikken, *quod non in casu*. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker zowel dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, alsook aan de binnenkomstvoorwaarden. Aangezien hem door toedoen van een inreisverbod van 21 september 2022 de toegang tot de Schengenzone werd ontnomen, en dit inreisverbod niet werd opgeheven of geschorst, voldoet hij niet aan de binnenkomstvoorwaarden en bevindt hij zich in de situatie zoals bedoeld in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, waardoor hem het gevraagde verblijfsrecht wordt geweigerd. Het wordt niet betwist dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een nog geldend inreisverbod van drie jaar dat nog niet tot uitvoering is gebracht. Verweerder motiveert, met verwijzing naar het arrest K.A. van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 mei 2018 (cf. HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. t. België, nr. C-82/16), dat er in zo'n situatie moet worden beoordeeld of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Verweerder concludeert dat dit *in casu* niet het geval is.

Net zoals verzoeker reeds in de beroepsprocedure betreffende zijn derde gezinsherenigingsaanvraag – die uiteindelijk werd verworpen bij arrest nr. 286 861 van 30 maart 2023 – heeft aangehaald, betoogt hij in de huidige procedure wederom dat het loutere bestaan van voormeld inreisverbod geen belemmering mag vormen voor zijn aanvraag tot gezinshereniging. Hij stelt, met verwijzing naar de arresten *Ouhrami* (cf. HvJ 26

juli 2017, Ouhrami, nr. C-225/16) en K.A. (cf. HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. t. België, nr. C-82/16) van het Hof van Justitie, opnieuw dat dit inreisverbod nog geen rechtsgevolgen teweegbrengt aangezien hij het Schengengrondgebied sindsdien op geen enkel moment heeft verlaten. Verzoeker betoogt dat een aanvraag gezinshereniging niet kan worden geweigerd op de enkele grond dat er op hem een geldend inreisverbod rust. Ook herhaalt verzoeker dat hij weldegelijk afhankelijk is van zijn vader, “nu hij er geenszins in kan slagen om te overleven in Ghana, ook niet als volwassen persoon”.

De Raad heeft in zijn arrest nr. 286 861 van 30 maart 2023, hetgeen inmiddels gezag van gewijsde toekomt, het volgende geoordeeld:

“Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou mogen houden met het inreisverbod dat op 22 september 2022 aan verzoeker betekend werd, kan hij niet worden gevolgd. De Raad van State heeft immers verduidelijkt dat in het arrest Ouhrami (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, nr. C-225/16) enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag hoe de duur van het inreisverbod moet worden berekend waardoor uit dit arrest niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370). Verzoeker slaagt er dan ook niet in een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek aan te tonen door in het algemeen te stellen dat met het inreisverbod geen rekening kon worden gehouden

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker er blijkbaar verkeerdelijk van uit dat zijn verblijfsrecht voortspuit uit artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dat inderdaad de wettelijke vertaling is van het arrest Ruiz Zambrano van het Hof van Justitie. In tegenstelling tot de situatie in dit arrest, is in onderhavig geval de (statische) Unieburger niet afhankelijk van de derdelander-verzoeker, maar dient verzoeker aan te tonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Verzoeker vroeg dus een verblijfsrecht aan op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Het Unierecht is in beginsel niet van toepassing op een verzoek om gezinshereniging van een derdelander met een gezinslid dat onderdaan is van een lidstaat en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer (HvJ 5 mei 2022, XU en QP, gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19, §43; HvJ 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real, nr. C-836/18, §33). Daargelaten de vraag of verzoekers verblijfsrecht in functie van zijn voorgehouden Belgische ascendent als een ‘afgeleid’ verblijfsrecht op grond van het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon (artikel 20 van het VWEU) kan worden beschouwd in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt in de bestreden beslissing nagegaan, conform deze rechtspraak, of er tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker een verblijfsrecht dient te worden toegekend om te vermijden dat aan de (statische) Unieburger het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onttrokken (HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a., nr. C-82/16, §57), alvorens de gezinsherenigingsaanvraag af te wijzen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

*“(…) Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene zijn vader in België woont en hij sinds 10.10.2014 houder is van de Belgische nationaliteit. Het loutere gegeven dat betrokkene vader in België woont, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn vader bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsbond tussen hem en zijn vader niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene*gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval. Uit analyse van het administratief dossier (lees: verslag van het Departement Werk & Sociale Economie Vlaamse Gemeenschap) blijkt dat betrokkene zich op basis van valse gegevens in België gevestigd hebben. Zijn echte naam zou O.(...) B.(...) S.(...) zijn en hij zou in realiteit 37 jaar oud zijn. Bovendien heeft in het verleden gewerkt bij ‘A. S.’ met adres te (...) onder een andere identiteit: O.(...) O. (...), J. (...) van Nederlandse nationaliteit, geboren op (...). In elk geval kan uit het geheel van de elementen in het dossier geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en zijn moeder (sic) waardoor huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. (...)”*

2.10. In de bestreden beslissing wordt de aanvraag niet louter geweigerd op de enkele grond dat verzoeker onderworpen zou zijn aan een inreisverbod omdat de zogeheten K.A.-afhankelijkheidstoets wel degelijk wordt doorgevoerd. Verzoeker poneert voorts in zijn middel dat hij wel degelijk afhankelijk is van zijn vader en hij er geenszins in kan slagen om te overleven in Ghana.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn blote bewering dat hij wel degelijk afhankelijk is van de referentiepersoon en niet bij machte zou zijn om in Ghana te overleven niet staft met een begin van bewijs. Zoals ook in de beslissing wordt aangegeven, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker identiteitsfraude pleegde en tewerkgesteld was, hetgeen niet spoort met de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn verblijfsweigering niet kon steunen op het inreisverbod (bijlage 13sexies) dat hem op 22 september 2022 ter kennis werd gebracht en waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven.

2.12. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij de feitenvinding of zijn beslissing zou hebben gestoeld op onjuiste feitelijke of juridische grondslagen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

De Raad dient het gezag van gewijsde van dit arrest te respecteren en kan er thans geen andere mening op nahouden, tenzij verzoeker een element aanbrengt dat nog niet eerder aan de Raad werd voorgelegd en dat, indien dit element had voorgelegen, aanleiding had kunnen geven tot een ander oordeel. Verzoeker heeft evenwel niets nieuws aangebracht.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven en hij hierdoor van zijn Belgische vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te

geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn vader vormen effectief een gezin, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

2.3.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoeker en de band met zijn vader en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn vader teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

3.4 Artikel 22 van de Grondwet is inhoudelijk gelijklopend aan artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin (cf. EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (‘other than normal emotional ties’) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt in deze situatie dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker beroept zich wederom op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn vermeende Belgische vader. De Raad heeft zich ook omtrent dit element reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 286 861 van 30 maart 2023:

“Verzoeker, die meerderjarig is, en zijn vermeende Belgische vader behoren niet automatisch tot hetzelfde kerngezin. De relatie tussen beiden dient bijgevolg gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen alvorens deze band als een ‘beschermenswaardig’ gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden gekwalificeerd. Deze band van afhankelijkheid werd in casu geenszins aannemelijk gemaakt aangezien loutere samenwoning hiertoe niet volstaat. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een (beschermenswaardig) gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is. Ten overvloede stipt de Raad aan dat de thans bestreden beslissing niet

gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, waardoor er hoe dan ook geen sprake lijkt te zijn van een 'inmenging' in dit weinig beschermenswaardige gezinsleven.

2.16. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet aannemelijk gemaakt."

De Raad stelt vast dat verzoeker *in casu* niet verder komt dan hetgeen te herhalen wat hij reeds eerder tijdens de beroepsprocedure die heeft geleid tot arrest nr. 286 861, heeft aangevoerd. Verzoeker brengt ook nu geen enkel element aan waaruit blijkt dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat met zijn vermeende vader.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN